

Заплувала кошницата, по течението на реката. И зла участ би постигнала децата, ако случайно не ги забелязжл от брегжт един овчар. Той уловил кошницата и я извадил на брега.

Овчаря сжжалил децата, занесжл ги у дома си, искал да ги остави там, но жена му му казала:

— Изглежда, че си без ум! . . . Нима ти не си чувал, че сам царят е заповядал да се хвжрлят в реката. Узнае ли той, че ние сме ги прибрали, жестоко ще си изтеглим. . . По-добре да ги убием!

— Не бива, — казал овчаря, — не мога да ги убия. . . Ето нà, и той не ги убил, а ги хвжрлил в реката. По-добре е да ги занеса в гората и да ги оставя там. . . Може би някой ще се смили над тях и ще ги прибере! . . .

Взел овчаря кошницата с децата, занесжл я в гората и я оставил на едно усамотено място. През това време из гората се скитала вжлчица, на която наскоро умрели двете ѝ малки вжлчета. Видяла тя двете захвжрлени сирачета, че плачат от глад в кошницата. Погледала ги, погледала, сжжалила ги. Напомнили ѝ те за нейните изгубени вжлчета. Започнала да ги облизва и взела да ги кжрми. Успокоили се децата, умжлчали се и заспали.

И останала вжлчицата около двете намерени деца. Изкопала тя джлбока дупка недалеч от кошницата, послала в дупката сух мжх, трева, сухи листа, направила мека постеля и предпазливо пренесла децата в своята дупка. . . Тук тя заживяла с тях, кжрмила ги и ги пазила. Вжлчицата направила за децата това, което хората не направили.

II.

Времето минавало. Бжрзо растели и закрепвали децата на свобода. Старата вжлчица нежно се привжрзала кжм тях, хранила ги и ги пазила. На третата година момченцата така израстнали и закрепнали, че могли вече и сами да си набавят храна. А когато сжвсем отслабнала старата вжлчица умряла — бедните сирачета джлго не се отделяли от нея и горчиво я оплаквали. Много години изминали от смжртта на вжлчицата и бедните, захвжрлени близначета Ромул и Рем, станали силни и големи момчета.

Случайно отпосле те узнали за това, кои са, какво зло е извжршил чичо им Амулий с тяхната майка, с техния дядо и сжс самите тях. . . Убили те Амулия, намерили деда си, Нумитора, и му повжрнали царството.

Навикнали от малки на свободен живот, те се отделили от дяда си и отишли там, гдето някога ги намерил овчарят и ги извадил от водата на брега на реката Тибжр.

— Чувай, — казал Ромул на брата си Рем, — хайде да построим тук кжщи. . . След това при нас ще дойдат и други хора и ще си имаме град! . . .

— Хубаво, — казал Рем. — Тук ние, разбира се, ще живеем по-добре и по-свободно! . . .